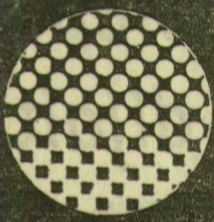

DM

magazin

Szepesi ÓRÁK VERSE

Attila

benépesítéd éjszakám
nem-nyugvó kalandjainkkal
távolléted fekete vízésés

könnyű ruhád halomban
lelűsz nap-tűze-meztelen
válladra madár száll emlékeimből

félarcod homályba hajlik
búvó melled félszavad félmagányod
a falon túl valaki jár

Szokratesz városából jöttél
barbárok pusztáiról jöttem
sorsot-cserélve alakoskodunk

aztán a homály fölöttünk átszap
csuklanak moll ó-k ordas er-ek
hajad hajammal elkeveredik

hajnalra körmöm holdja válladon
megfakul fogad gyöngye vállamon
hideg szél fúj szemedben megvirrad

A magyar filmnek sikere van. Legalábbis *külföldön*, Moszkvában éppúgy, mint Párizsban, érdekesnek, izgalmasnak, vitára, tovább gondolkodásra készítőnek tartják a magyar filmművészetet. Olyannak, amely szuggesztív erővel képes felidézni a ma, a kor valóságát.

A magyar filmművészetnek csak egyvalahol nincs sikere: *ittthon*. A nézők mintha elfordultak volna a magyar filmekről. A nagy fellendülés esztendői, a hatvanas évek eleje óta évről évre csökken hazai filmek látogatóinak száma. Sőt az az igazság, hogy a mozinézők számának közismert és már-már megállíthatatlan apadását a magyar film okozza. A külföldi filmek látogatottsága általában stagnál vagy emelkedik. A magyar film és a közönség kapcsolatai azonban vitathatatlanul megromlottak.

Miért? Nagyon tömören válaszolva az illetékesek abban jelölik meg e feltűnő és sajnálatos kapcsolatromlás okát, hogy a magyar filmgyártás *képtelen volt megbirkózni a közönségfilm problémájával*, képtelen volt nagy tömegeknek szóló *szinvalas filmeket* csinálni. Az úgynevezett művészfilmek szinte programszerűen, már eleve lemondtak arról, hogy bármiféle kapcsolatba lépjenek-kerüljenek a közönséggel; rendezőik valóságban *közönséggel szemben dolgoztak*. Az úgynevezett közönségfilmek pedig — általában — a harmincas évek vigjátékainak fordulatait-sablonjait ismételték.

A helyzet fokozatosan romlott és végül *tarthatatlanná* vált. Közönségválasztás nélkül lehetetlen működtetni egy filmművészetet; ennek se szellemileg, se anyagilag nincs értelme. Ezért ez év elejével a magyar filmgyártást *átstrukturálták*. Az eddigi stúdiórendszer helyett két, *önálló szervezetet* hoztak létre, a Budapest és a Hunnia filmvállalatot. A változás nem formális: a két új intézmény a *vállalati önállóság rendje szerint* dolgozik. Azaz el kell tartania önmagát. Filmjeiket el kell adniuk, s ha a MOKÉP nem veszi meg őket, vagy csak keveset fizet értük — s ehhez a MOKÉP-nek természetesen joga van — a vállalatok rosszul járnak. S hogy a MOKÉP mit vesz meg, egyáltalán, hogy a vállalatok mi pénzt tudnak „keresni” filmjeikkel, az nyilvánvalóan elsősorban attól függ, mit szólnak ezekhez a filmekhez a *közönség*, látogatója-e őket, vagy hátat fordít nekik, mint eddig.

Hogyan lehet ezt a feladatot jól, *szinvalosan* megoldani? Jól, színvalosan, vagyis úgy, hogy a filmgyártás ne fulladjon bele a kommercializmus mocsarába? A Budapest Filmvállalat igazgatója, Nemeskürty István nemrégiben Szegeden járt, s elmondta, hogy mindenekelőtt el kell feleldkeznünk a „művészfilm” és a „közönségfilm” divatos kategóriáiról. Ezek ugyanis *rossz, hibás elnevezések*. Jó fil-

ÚJ UTAKON

